

Храни се съ насѣкоми, но за насъ е чудно това, кога този гущеръ успѣва да ги улови, защото той е много ленивъ и цѣлъ день спи. Само когато е силно раздразненъ, разтваря заостренитѣ си челюсти и започва да хапе. Но това е много рѣдко. Спящиятъ

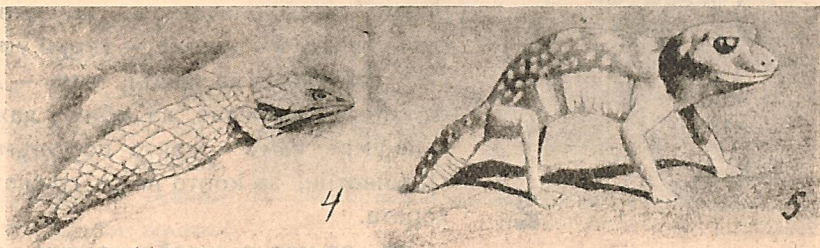

гущеръ е най-мързеливото сѣщество на земята, никому нищо не прави и всички сѣ негови приятели.

Това може да се каже и за Лаещия гущеръ (карт. № 5). Мжчно е да се опише това животно. То има жабешко лице и тънки жабешки крачка. Тѣлото му е нито жабешко, нито гущерско, малко плоско и заострено отъ къмъ гърба. Опашката му е като клинъ и предава още по невѣроятенъ видъ

на това малко сѣщество (дълго е около 15 см.). Неговиятъ цвѣтъ? Отгоре—жълти и черни петна,

а отдолу — бѣло като снѣгъ. Намира се — ако въобще могатъ да го намѣрятъ — въ кухинитѣ на коренитѣ и хралупитѣ. Негритѣ обичатъ да ги ловятъ най-вече затова, че тѣзи иначе тихи животни, когато сѣ раздразнени, разтварятъ широко своята жабешка уста и започватъ да лаятъ. Съ тѣхнитѣ голѣми очи, тѣ правятъ впечатление, че виждатъ добре, иначе не биха могли да бждатъ отлични мухоловци. Но опашката имъ причинява много

грижи. Тя лесно се отчупва, лесно—както при гущера, но и лесно израства. Понѣкога се срещатъ лаещи гущери съ две опашки, отъ които едната следъ извѣстно време пада. Опашката е необходимъ органъ за тѣзи животни. При опасностъ, тѣ удрятъ съ нея о земята, докато изчезнатъ отъ неприятеля въ образувалия се облакъ прахъ.

Прев. П. Стамбулова.